

Méxic D.F. 16 de febrer del 1948

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimats pares: Espere que deuen haver rebut el telegrama amb el qual intentava tranquil·litzar-los, i la carta posterior. Se'm va vendre una - de les més llargues i densos que hem escrit - que ^(no) haurien arribat al seu destí per la causa del seu retard. D'anterior a la present, ~~on~~ data-
tada el 9 d'aquest mes, contenia dos retrats del Ramon, a despat que en el cos de la lletra expressava la me-
va intenció de no incloure-ni-hi, perquè hotsen els co-
l·liscats voluminosos wren més risos de perdre's. Però
finalment no vaig poder resistir la temptació.

Pare: En Bartra passa per una situació eco-
nòmica una mica difícil; no té una feina fixa, i per-
tal d'ajudar-lo, se'm va ocórrer (ni és que encara és
oportú) que hotsen podria intentar vendre els originals
arxivats a can Sivola. Recorda que fa mesos ~~se~~ va ho-
parar-me a mi si em volia encarregar d'aquesta fei-
na? Ho no ho vaig poder fer, per excés de treball
que ja tenia entre mans. Repetixo que no sé si això en-
cara té actualitat, però si realment en tinguis, m'agra-
daria que en Bartra fes l'intent. S'hi dedicaria amb
molta activitat. En cas afirmatiu, hi hauria que m'ho
digueu de seguida, a mi o directament a mi en Bartra
(Av. Nuevo León 125, D. 305 Méxic D.F.), donant ja tots
els detalls tècnics i econòmics que hauria. Segurament
que caldria una nova transa de reproduccions, per-
què les que vortí en va fer arribar, vaig donar-les
a una persona que em hrometé parlar de l'afar
a una de les lites quebis més importants de la capital
i mai més no em va dir res de concret, ni em va re-

tomar les estampes. Ho crec que ni hi ha algú que hi
hugui dedicat tot el temps necessari, i l'amenista tan-
drà èxit. Sobretot els temes espanyols, ja hi ha una anti-
cipar - gairebé amb absoluta seguretat - que interessen
molt.

Ja ^{els} vaig dir que rebérem la nova carta
del dia 6 de febrer, però la premsa amb que vaig arribar
i curar la lletra anterior, no em va donar temps de
parlar-los de la revista literària del Goan. Va ésser, de
deu, una revista molt bona. Bastima que, degut a tan-
tes i tantes circumstàncies, aquests primers intents no
huguen ésser fets amb el mètode d'expressió que ha
de ser més proper ~~al nostre~~ a un fill meu. Amb
la intel·ligència del Goan - que a través de tots les
manifestacions s'endevina nòbils i despertes - estic que molt
aviat s'interessarà pel que vostè pugui proporcionar-li
de literatura catalana, que serà, naturalment, excel·lent
i de bona qualitat. Els versos em van ben dir una
gran emoció; estic segur que el Goan, si bé vol,
farà parlar d'ell en tots els bons escrits d'aquesta ex-
presió. M'estic orgullósíssim.

Mare: no té idea de l'angúnia que vaig
passar al rebre els legítims motius de ~~triste~~ tri-
sta i d'alarma de vostè per falta de notícies nostres.
La Rosa també em va batir molt. Però ja veu que
ningú no pot prevenir ni evitar les conseqüències
de la pèrdua d'una carta. Si prometem, mare,
que nosaltres escriurem amb molta freqüència, però
això que ha passat ara, pot tornar a ocórrer, a des-
grat de tots les nostres ganes d'evitar-ho i, en aquest
cas, mare, no vull que havi una gran pena per res.
La Rosa i jo li donem la nostra paraula que, quel-
evol cosa que passi, les desagradable que fos, els ho

faríem saber de seguida. Béem que som molt
múlia, i que hauria de passar una de moltes
vegades no que és menys per explicar-ho. Béem,
ni més es torna a repetir un d'aquests silencis, béem
amb la varietat d'aquell adagi francès: ni no hi ha
notícies, bones notícies. Una interrupció com aquesta
d'ara, ni béem vol, només podria ser culpa dels corers,
de cap manera nostra. M'imagino que la cosa es va
complir més per coincidir amb un terreny que, bel
que ~~seig~~ veig, va ésser aprofitat per a exagerar
la notícia i fer-la sensacional. En realitat, gairebé
la meitat dels ~~habitants~~ habitants de Mèxic D.F.
no van adonar-se del fenomen, i l'altra meitat
d'una manera molt lleu.

Encara no he escrit a la Montserrat,
nat, i això és que és una imberdonable culpa meua.
Això que l'estimo com a una germana. Ho he dit
milers de vegades a la Rosa, i en parlem molt so-
vint. Diguin-li que la recordo sempre, a ella, al
menell i als nens. Ha de ser que estaria millor dir
"nois" que "nens", però no hi farem res: dins de
la meua memòria, hi ha viva i ben guarda-
da la imatge dels fills de la Montserrat, de petits,
a despat de contemplar amb freqüència les fotos
on figuren ~~to~~ amb tota la seva alçada. Aquesta
és una més de les coses tristes de la distància: en
el record, les persones estimades resten suspeses en
el temps i els anys no passen i les mantenen tal
com les varem deixar. Les persones, la terra i les coses.

Per exemple, el país ^(tal com l') ~~de~~ emporem - de vegades furiosament - ~~se~~ sembla que ja no existeix i diuen que en diu que, en tornarem, ~~se~~ tindriem un desenvolupament. Pot ésser veritat això? És clar que ens fem càrrec dels canvis inevitables, de molts de les coses que hem desaparegut per sempre, però no és possible que la nostra gent i el nostre paisatge hagin sofert transformacions tan grans com per a ocasionar desenvolupaments.

He de llegir per a deixar l'edició que em reclama la bona. Aduitem tres fotografies de la sala-menador del nou pis. Per falta d'un objectiu gran angular, no donen idea exacta de la realitat.

Una abraçada ben forta per al Joan i per al pare. Molts helons de tot cor per a vostè, mare, i records a tota la família i als amics.

Pere

Estimat pare: quina llàstima que s'hagi perdut aquella carta! Els hi explicàvem un munt de coses i ja esperàvem la resposta amb molta il·lusió. El Pere en va tenir un bon dispost i estava animadíssim per la anècdota que havien narrat vostès. Esperem que a hores d'ara ja estaran tranquils del tot.

El Ramon ja és tot un personatge, ja diu forces coses i cada dia es més simpàtic. Està boij ~~per~~ ^{mol} Pere quan ell és a casa no vol anar ni amb mi ^{això} que m'estima molt. Sempre està content i fa uns riallades impropis de la seva edat. Té un riure tan ràpidet que s'encomana a tothom. Com que aquí on vivim és a una travessia del Parc de Cha-puttes i anem cada dia amb els seus corinets i la seva tieta. Le l'estimen molt i ell també es li sap correspondre. Els hi vam fer una foto a tots els en el parc quan el Pere els haigut ve-
lat ja es li transmetem. Es abraça molt el seu nét i la seva ^{mare} ~~mare~~.